

νοῦν των, μάθε τί φρονοῦσιν, ἰδέ ἂν δύνασαι νά τοὺς πείσης ἢ νά τοὺς ἀναγκάσης. Τὸ μέρος σου θά εἶναι αὐτοῦ νά συνέχης, καί εἰ δυνατόν νά τοὺς φέρης ὅπου ὁ κίνδυνος ἀπαιτεῖ. Μέχρι τῆς αὐρινῆς παρατάξεως ἐτοιμάσθητι καί ἐτοιμάσον.

— Ὁ ἀ προσπαθήσω Δεῦδαν.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰσῆλθον πολλοὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν νά λάβωσι τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀδσίτ.

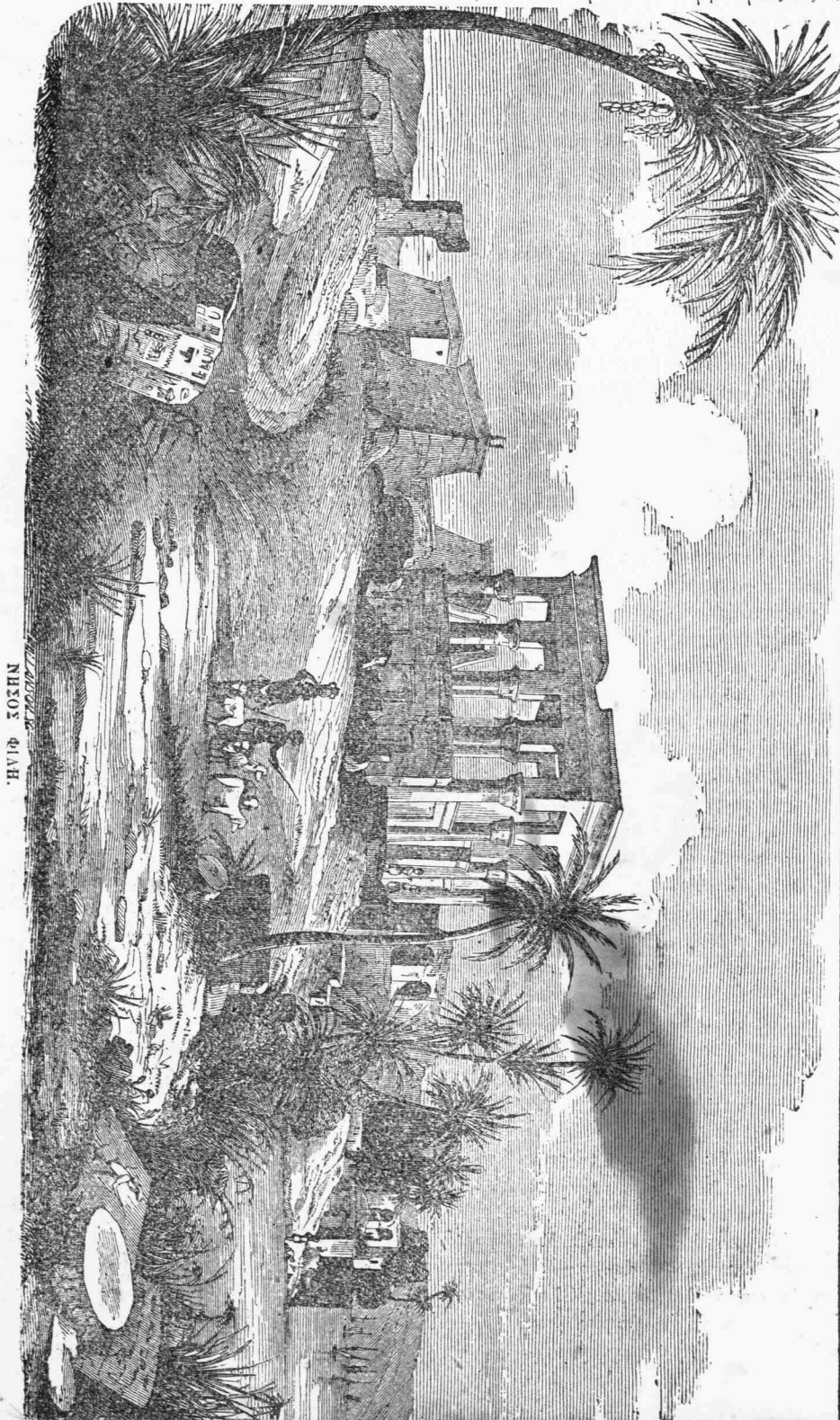
— Τὰ λοιπὰ αὐριον πρὸ τῆς παρατάξεως! εἶπεν ὁ Σιρδάρης.

— Αὐριον λοιπόν! εἶπεν ὁ Δεῦδαν, ἀποχαιρετῶν αὐτὸν διὰ τῆς χειρός· καί πηδῆσας εἰς τὸν ἵππον του, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας του. Ὁ Ἀδσίτ τὸν ἠτένισε μακρὸν χρόνον ἀπερχόμενον, καί μετὰ ταῦτα, σείσας τὴν κεφαλὴν,

— Τὸν υἱὸν τῆς Δεΐλας! εἶπε. Σ' ἐννοῶ, Δεῦδαν! Θέλεις τοὺς ὤμους μου διὰ ν' ἀναβῆς. Νά ἰδῶμεν!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΣ. (Κατὰ Μερὴν, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Μία τῶν Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, ὁμιλοῦσα περὶ τῶν λουρομένων ἐν ὥρᾳ θέρους εἰς τοὺς ποταμοὺς ἢ τὴν

θάλασσαν, ἀπέτρεπε τοὺς περιηγητὰς νά μὴ λούονται εἰς ποτάμια ὕδατα, καί μάλιστα εἰς τὰ τῆς ἄνω Αἰγύπτου· καί εἰς κύρωσιν τοῦ λόγου τῆς, τοὺς παρέπεμπε νά ἰδῶσι τὴν εἰς ἐν τῶν εἰκονικῶν περιοδ. κῶν συγγραμμάτων δημοσιευθεῖσαν εἰκονογραφίαν μικροῦ ἐπικηδέου μνημείου, ἀνεγερθέντος εἰς τὴν σκιάν περιηγητοῦ, ὅστις ἀπωλέσθη ἐμπρὸς τῆς Φιλίης, θῦμα τῆς πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἀφοσιώσεώς του.

Ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερίς δὲν γνωσποποιεῖ τὸ ὄνομα τοῦ θύματος τούτου τῆς ἐπιστήμης, οὔτε ὑπόσχεται δὲ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος εἰς τὸ προσεχές φύλλον τῆς· δι' ὃ ἀναλαμβάνω ἐγὼ νά συμπληρώσω ταύτην τὴν ἔλλειψιν, καί νά στερεώσω πηγὰς θαυρῶν πολλῶν, ὅσα ἐμελλον νά σπεύρωσιν ἐπὶ τὸν τάφον τούτου ἐκαί-σθητοι ὀφθαλμοί. Τὸ ἄρθρον τῆς Ἀγγλικῆς ἐκείνης ἐφημερίδος μετεφράσθη καί παρ' ἡμῶν, καί δύναται ἴσως ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ πολλοῦ, διὰ φόβον, τὴν ἠδονὴν τῶν θαλασσίων λουτρῶν, τὴν μόντην παρηγορίαν εἰς τὸν θερινὸν ἡ-

σπουδάσας ἐγὼ εἰς τὰς διαφόρους καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ δημοσιευθείσας περιηγήσεις τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπικηδείου τούτου μνημείου, σπεύδω νὰ δημοσιεύσω αὐτὴν πρὸς ἐνθάρρυνσιν των.

Ὁ Κ. Ἐδμόνδος Γ. . . σταλαῖς πέρισυ ὑπὸ τῆς ἐν Λονδίῳ Βασιλικῆς Ἑταιρίας τῆς φυσικῆς ἱστορίας εἰς Ἐλεφαντίνην, τὴν τελευταίαν αἰγυπτιακὴν πόλιν, μέχρις ἧς προέβη ὁ Ἡρόδοτος, ὅπως ἐξιχνιάσῃ ἐνταῦθα Κούρακον τὸν Λαμπρόν, πτενὸν τοῦ Μεξικίου, προσανέβαινε τὸν Νεῖλον ἐπὶ Διέρμου, πλοιαρίου αἰθιοπικοῦ, καὶ παρέπλεε τοὺς φαιούς βράχους τῆς νήσου Φιλῆς. Ἐν ᾧ δὲ διερχόμενος κατώπτευε τὰς ποιχίλας καὶ παραδόξους μορφάς, καθ' ἃς ἐσχηματίζετο ὁ συννίτης ἢ γρανίτης λίθος εἰς τὴν ὄχθην ταύτην, παρετήρησε καὶ ἐσχεδίασεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του μικρὸν σύμπτωμα τοῦ λίθου, λελαξευμένον ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς σχῆμα ὑποδήματος ῥωσικοῦ. Ὁ Κ. Ἐδμόνδος ἐρευνήσας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν περὶ εἶς νὰ εὕρῃ καὶ τὸ ἄλλο ὑπόδημα, τὸ ζεῦγος ἐκείνου, ἀλλὰ, ἡ φύσις, εἶπε, δὲν κἀθηται νὰ συμπληρῇ συμμετρικῶς τὰς ἰδιοτρόπους τῆς φαντασίας. Λαξεύει μὲν ἐν ὑπόδημα, ἀλλ' ἕως ἐκεῖ μὲνεν διότι ἡ φύσις δὲν εἶναι ἐξ ἐπαγγέλματος ὑποδηματοποιός.

Ἡ ἰχνογραφία τοῦ Κ. Ἐδμόνδου ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος *Niου Ἀόνδον* (Νέον Λονδίον) ὑπὸ τὸν τίτλον *θεῖα τῶν βράχων τῆς Φιλῆς*. Εἰς τὸ εἶδος ἐφαίνετο ὁ περίφρομος ναὸς τῆς Ἰσιδος, ἐμπρὸς δὲ κάλαμοι, μία ἰνδοσυκῆ, τρεῖς μονήρεις φοίνικες, ὡς πάντοτε, καὶ ἐν σύμπτωμα βράχου συνηθῆτος φαιοῦ, μιμουμένου ὑπόδημα ῥωσικὸν μετὰ πτέρνης καὶ μετὰ πέλματος.

Μετὰ τινὰς μῆνας, ὁ Κ. Δαρίγγλος, ἄλλος σοφὸς τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρίας τοῦ Λονδίνου, στελλόμενος εἰς Μερὸν ὅπως ἀνεύρῃ τὸν πράσινον κἀνθαρον περὶ οὗ ὁμιλεῖ ὁ Ἡρόδοτος, αὐτὸς ὁ ἐφευρετὴς τῆς Μερόης τῶν γυμνοσοφιστῶν, τῶν πρασίνων κἀνθάρων, καὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων, ὁ Κ. Δαρίγγλος περιέτρεξε τὴν ἐφημερίδα *Niου Ἀόνδον* εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Κουλιῶνος εἰς τὸ Κάϊρον, καὶ ἡ ἰχνογραφία τοῦ Κ. Ἐδμόνδου εἰλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ὁ κορμὸς τοῦ ὑποδήματος τούτου, μελαγχολικῶς ὑψούμενος ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης θέσεως, ἐκίνησε τὴν εὐαισθησίαν τοῦ Κ. Δαρίγγλου.—Εἰς τὴν φύσιν, εἶπε, τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον. Ὁ τεμὼν, τὴν Ἰταλίαν εἰς ὑπόδηματος σχῆμα, ἐδύνατο τὸ αὐτὸ νὰ τεχνουργήσῃ κατ' ἐλάσσονας διαστάσεις καὶ ἐπὶ μικροῦ συνηθῆτος βράχου. Ἡ φύσις πολλάκις κωμικὰ τεχνάζεται. Δὲν ἐμμύθη φέρ' εἰπεῖν ἐλέφαντος κεφαλὴν διὰ τοῦ κατὰλευκου ἀνθους τῆς ἰνδικῆς *σταρωπείας*;

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Κ. Δαρίγγλος.

Ἐπειτα δ' ἀνεχώρησε καὶ ἐφθασεν εἰς Μερὸν, ὅπου εὕρε κἀνθαρον φαιόν, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἔβαψε πράσινον διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν Ἡρόδοτον, ἐπέστρεψεν. Ἀφ' οὗ δ' ὑπερέβη τὸν καταρράκτην, ἐν ᾧ διήρχετο ἐμπρὸς τῆς νήσου Φιλῆς, ἀπέβη εἰς αὐτὴν ὄχι νὰ ἰδῇ τὸν ἀξιόλογον ναὸν τῆς Ἰσιδος ἢ νὰ σπουδάσῃ τὰς ἐπιγραφὰς του, ἀλλ' ὅπως θεωρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ὑπόδημα, ὃ ὁ Κ. Ἐδμόνδος μακρόθεν μόνον εἶχε ζωγραφῆσει.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε ἂν ἐξεπλάγη ὁ σοφὸς περιηγητής. Τὸ ὑπόδημα τούτο, ἐκ τοῦ σύγγεγυς ὀρώμενον, οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν μετὰ τῶν λοιπῶν γλυφῶν, δι-

ὅσον ἡ φύσις πολυτρόπως διεποίκιλε τοὺς βράχους ἐκείνους. Ἦτον ἐξ ἐναντίας ὑπόδημα, ἀληθὲς ὑπόδημα μὲ δύο βράφας, ὑπόδημα φαινόμενον ὡς περιμένον ἐλλείποντα τὸν ἀνθρώπινον πόδα.

Ὁδυνερὰ θεὰ ἦν ἡ τοῦ μόνου τούτου ὑποδήματος οὕτως ἐγκαταλελειμμένου ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Νεῖλου ἐν μέσῳ ἐρήμου. Ἀπὸ τοῦ ἴχνους δ' ἀνεκάλυψεν ὁ Ῥοβινσὼν ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς νήσου του, ποτὲ παραδοξότερον πρᾶγμα δὲν ἐλύπησε περιηγητοῦ ὀφθαλμῶν.

Ὁ Κ. Δαρίγγλος ἀνέλαβε φρίττων τὸ ὑπόδημα, καὶ ἀνέγνω ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ δέρματος ἐγκεκαυμένας τὰς λέξεις ταύτας: *Mabb*, ὑποδηματοποιός εἰς τὴν πάροδον τοῦ *Παροράματος*, εἰς *Παρίσια*.

Ὁ Κ. Δαρίγγλος, ἄνθρωπος ἐμβριθοῦς χαρακτήρος, ἐσκέφθη πολλὴν ὥραν πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ γελᾷ διὰ τὴν ἰχνογραφίαν τοῦ συναδελφοῦ του Κ. Ἐδμόνδου. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο ν' αὐτοσχεδιάσῃ ἐλαφρὸν μειδιάμα, ἀνεκάλυψε διὰ τῶν παραποταμίων καλαμώνων, κεφαλὴν κροκοδείλου εἰς τὸν ἥλιον κοιμωμένου διότι γνωστὸν εἶναι ὅτι τὸ μέρος τούτο τοῦ Νεῖλου εἶναι ὁ κοιτῶν τῶν ἀμφιβίων τεράτων. Ἡ ἀνακάλυψις δ' αὕτη κατέστρεψε τὸ σπέρμα τοῦ μειδιάματος, μέλλοντος μέχρι τῆς ἐσπέρας ν' ἀναβλαστήσῃ ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ προσώπου τοῦ φυσιολόγου.—Ὦ! ἐνωῶ τώρα. Συναδελφός μου τίς διήλθεν ἐντεῦθεν ὀδοιπορῶν ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης, ἐλούσθη εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ κροκόδειλος τὸν ἔφαγεν! ἐν δὲ ὑπόδημα ἐπέζησε μόνον εἰς τὴν δυστυχίαν ταύτην.

Μετὰ τὴν ἐνδιάθετον δὲ ταύτην ἐκφώνησιν, ὁ Κ. Δαρίγγλος ἐπρότεινε εἰς ἑαυτὸν τὸ ἀκόλουθον ζήτημα.—Διατί ὁ φαγωθεὶς σοφὸς ἄφησεν ἐν μόνον ὑπόδημα ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ.

Δὲν ὑπάρχει ζήτημα μὴ λυόμενον μετὰ μιᾶς ὥρας σκέψιν, ὅταν ὁ σεπτόμενος εἶναι μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρίας τοῦ Λονδίνου.

— Ἄ! ἐνωῶ! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Δαρίγγλος, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του. Ὁ κροκόδειλος ἀφ' οὗ κατεβρόχθισε τὸν σοφὸν ὀδοιπόρον, ἠθέλησε νὰ φάγῃ καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ θύματός του ἐν εἴδει ἐπιδορπίου, καὶ ἐπομένως τὸ ποτάμιον τέρας κατέπιε καὶ αὐτὰ τὰ φορέματα· ταιαῦτα εἰσὶ τὰ ἦθη τῶν κροκοδείλων ποτὲ δὲν ἀποδύουσι τοὺς ὀδοιπόρους ὅσοι ὑποπέσωσιν εἰς τοὺς ὀδόντας των, διὰ νὰ τοὺς φάγωσιν εἰς τὴν φυσικὴν των κατάστασιν καὶ χωρὶς τοῦ καρικεύματος τῶν ἐνδυμάτων των. Ἡ παμβόρος πείνά των δὲν φείδεται μᾶλλον τοῦ ἐριούχου, ἢ τῆς ὀθώνης, παρ' ὅτι τοῦ κρέατος. Ἄλλ' ὅμως—ἐξικολούθησεν ὁ Δαρίγγλος εἰς τὸν ἐνδιάθετόν του μονόλογον,—ἀλλ' ὅμως φαίνεται ὡς νὰ ἔχῃ ὁ κροκόδειλος ἀποστροφὴν τινα πρὸς τὰ ὑποδήματα τῶν ὀδοιπόρων, καὶ ὅτι φαγὼν τὸ ἐν ἐξ ἔμπροσξίας, ἀφῆκε τὸ ἄλλο εἰς τὸ πινάκιόν του, ὡς γαστρονόμος ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς ὄψεως ἐδέσματος εἰς αὐτὸν ἀγνωστόν.

Ταῦτα διαλογισθεῖς ὁ Δαρίγγλος, ἐσημείωσεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του τὴν παρατήρησιν ταύτην περὶ τῶν ἡθῶν τῶν κροκοδείλων, καὶ προσδιώρισε τὸ ἄρθρον του εἰς παράρτημα τῆς φυσικῆς ἱστορίας τοῦ Σεάβου, τοῦ ἐφαμιλλοῦ τοῦ Βυφῶνος.

Μετὰ ταῦτα δ' ἐκυρίευσαν τὴν καρδίαν τοῦ φιλανθρωπίας αἰσθήματα. Ὁ Κ. Δαρίγγλος ἐπλήρωσε δαφιλῶς τέσσαρας Φελλάχιδας τῆς Ἐλεφαντίνης, καὶ τῶ

ἀνήγειρον μικρὸν ἐπικίδειον μνημεῖον ἐπὶ τῆς ὄχθης ὅπου σοφὸς περιηγητὴς κατεβροχθίσθη σύσσωμος, ἐκτὸς ἐνὸς ὑποδήματος. Ἐπέγραψε δὲ περιπαθῆ ἐπιτάφιον, ὃν ἀνέφεραμεν ἀνωτέρω. *Εἰς τὴν σκιάρ περιηγητοῦ κτλ.*

Σκιαὶ θὰ ὑπάρχωσι πάντοτε. Αἱ σκιαὶ ποτὲ δὲν θ' ἀποθάνωσι.

Ὁ Δαρίγγλος ἔχυσέ τινα δάκρυα ἐπὶ τοῦ μνημείου, ἔπειτα δὲ τὸ ἰχνογράφησε καὶ τὸ ἔπεμψεν εἰς τὴν ἐφημερίδα *Νιού-Λονδὸν* διὰ τοῦ Ἰνδικοῦ ἀτμοπλοῦ. — Τώρα δὲ, εἶπε, μοὶ μένει καὶ ἄλλο χρέος νὰ ἐκπληρώσω. Πρέπει ν' ἀνακαλύψω τὴν οἰκογένειαν τοῦ δυστυχοῦς ὅστις ἀπώλετο ἐπὶ τῆς νήσου Φιλῆς.

Ἐπομένως ἔκρυψεν ἐπιμελῶς τὸ ὑπόδημα μεταξὺ τῶν φορεμάτων του, ὅπως τῷ χρησιμεύσῃ ποτὲ πρὸς τὴν μελετωμένην ἀναγνώρισιν.

Ἐν τούτοις δὲ τὸ ἐπικίδειον μνημεῖον, δημοσιεύθην διὰ ξυλογραφίας ἐν Λονδίῳ, ἐπροξένησε μεγίστην ἐντύπωσιν καὶ μάλιστα ἀξιολόγος τις ζωγράφος, ὁ Κ. Γ'ὼν Διούγγ ἐδανείσθη ἐξ αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν εἰκόνας, ἣν ἐξέθετο ἐφέτος εἰς τὸν συναγωνισμὸν τῶν ἐν Λονδίῳ ζωγράφων. Παριστᾶ δὲ τὸν σοφὸν περιηγητὴν καθ' ἣν στιγμὴν τρώγεται ὑπὸ τοῦ κροκοδείλου, καὶ τὰ ὑποδήματά του ἰστάμενα πλησίον του. Ἡ τοπιογραφία εἶναι ὠραιότατη.

Περὶ τοῦ θύματος τούτου τῆς ἐπιστήμης πολὺς ἐγένετο λόγος παρὰ τῇ *Δυτικῇ πλευρᾷ*, δηλαδὴ τῷ καλῷ κόσμῳ τοῦ Λονδίνου, ἐξ αἰτίας τῆς ἰχνογραφίας καὶ τῆς εἰκόνας, καὶ ἀκόμη καὶ βιογραφικῆς τιнос ἐκθέσεως ἀναγνωσθείσης ἐνώπιον τῆς ἐταιρίας τῶν περιηγητῶν (*Traveler's meeting*). Ἀπὸ δὲ τὴν ἐκθεσιν ταύτην μόνον τὸ ὄνομα τοῦ περιηγητοῦ ἔλλειπεν. Ἄλλ' αἱ βάρσανοι δυστυχοῦς πεπαιδευμένου ὀποιουδήποτε, θρέψαντος τὴν πείναν νήστου κροκοδείλου, εἰσι περιεργόταται πάντοτε.

Ἡ ἱστορία αὕτη, τερπνοτέρα τῆς ἰταλικῆς ἱστορίας τοῦ Βόττα, ἐκίνησε κοινὴν περιέργειαν. Εἰς τὸ κοινοβούλιον εἰς τῶν Βουλευτῶν, ὁ Κ. Πάρκετ, μὴ ἀμφιβάλων ὅτι πᾶς περιηγητὴς, ζῶν ἢ ἀποθανὼν εἶναι Ἄγγλος, ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν νὰ δοθῇ σύνταξις 6250 φράγκων εἰς τὴν χήραν τοῦ δυστυχοῦς φυσιολόγου.

Εἴκοσι χῆραι παρουσιάσθησαν, ἔχουσαι ὅλοι ἀνδρας φραγθέντας ὑπὸ κροκοδείλων εἰς τὴν νήσον Φιλῆν.

Ἐν τούτοις ἔφθασεν εἰς Λονδίνον ὁ Κ. Δαρίγγλος, καὶ ἐπροστάτευσεν δι' ὅλου τοῦ κύρους τοῦ ὀνοματός του μίαν τῶν χηρῶν τούτων, ὄραϊαν καὶ νέαν. Εἰς τὴν χήραν ταύτην ἐδόθη ἡ σύνταξις, καὶ ὁ Κ. Δαρίγγλος τὴν ἐνουμφεύθη εἰς ἀποζημιώσεις τῶν ὁδοιποριῶν του, διότι τίς δὲν κερδοσκοπεῖ σήμερον;

Ἐσχάτως, ὁ Κ. Δαρίγγλος καὶ ἡ Κυρία του, ἐγκαταλείψαντες τὸ Λονδίνον, ὡς πράττει πᾶς Ἄγγλος ἀμα φθάσῃ εἰς ἡλικίαν κρίσεως, μετέβησαν εἰς Παρίσιον, καὶ διήρχοντο διὰ τῆς παρόδου τοῦ Πανοράματος, ὅταν ὁ σύζυγος ἀνέγνω ἀνωθεν ἐργαστηρίου τὰς λέξεις, *Μάββ*, ὑποδηματοποιός.

Ἐπανελθὼν οἰκαδὲ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μιραβῶ, ἔλαβε τὸ ὑπόδημα, καὶ τρέξας πρὸς τὸν Κ. Μάββ τῷ τὸ ἔδειξε καὶ τῷ εἶπε. — Δύνασαι νὰ μοὶ δώσης πληροφορίας περὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς ὃν ἐπώλησας τοῦτο;

Ἄλλ' ὁ Μάββ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, ὡς ὑποδηματοποιός τόσους πολλοὺς πόδας ἐνδύων, ὥστε καιρὸν

δὲν ἔχει νὰ ἐνθυμηθῆται πρόσωπα. Ἐλάβεν ὁμοῦς τὸ ὑπόδημα, καὶ ἀποξέσας τὴν εἰς τὸ πέλμα προσκεκολλημένην ἰλὸν τοῦ Νεῖλου, ἀνέγνω τὰ ἐξῆς μὲ γερμανικοὺς χαρακτῆρας γεγραμμένα διὰ χειρὸς τοῦ «Κ. Σαβινιανὸς Ὁθερτίνος, ὁδῶ Μοντεμάρτης, 81.»

Ὁ Δαρίγγλος εἶχε πληρώσει τὸ ἀγγλικὸν ὄφλημα τοῦ εἰς τὴν κερδοσκοπίαν, νυμφευθεὶς τὴν σύνταξιν τῆς ψευδοχήρας· ἀλλ' ἦτον ἀνθρώπος ἐντιμὸς, καὶ ἐνόμισε καλὸν νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸν πρῶτον γενναῖον σκοπὸν του.

Ἀπῆλθεν ἐπομένως μετ' ἐπισήμου βήματος πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀποθανόντος, ἐν ὁδῶ Μοντεμάρτης, 81, καὶ ἐζήτησε παρὰ τῷ θυρωρῷ τὸν Κ. Ὁθερτίνον.

— Ποῖον ἀφ' ὅλους; εἶπεν ὁ θυρωρός. Εἶναι δέκα Ὁθερτίνοι εἰς τὴν οἰκογένειαν.

— Καὶ ὅλοι ἐδῶ κατοικοῦν; ἐρώτησεν ὁ Δαρίγγλος.

— Ὅλοι ἐκτὸς ...

— Ἄ! ἐνοῶ, — εἶπεν ὁ Δαρίγγλος χύων κροκοδείλιον δάκρυ, — ἐκτὸς τοῦ δυστυχοῦς Σαβινιανοῦ ...

— Τί λέγετε! — ὑπέλαβεν ὁ θυρωρός. — Ὁ Κ. Σαβινιανὸς δυστυχῆς;

— Ὡ! τὴν στιγμὴν ταύτην, ὄχι, εἶπεν ὁ Δαρίγγλος. Βεβαίως ἐντέροπεται εἰς ἀπολαύσεις ζωῆς καλλιτέρας.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ θυρωρός. Ἐστεφανώθη πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

— Ὁ Κ. Σαβινιανὸς ἐστεφανώθη! ἀνέκραζεν ὁ Δαρίγγλος.

— Ὁ Κ. Σαβινιανὸς. ἐξηκολούθησεν ὁ θυρωρός. Πῶς; παράδοξον σὰς φαίνεται τοῦτο; ἔπρεπε ν' ἀποκαταστηθῇ. Πέρισυ εἶχεν ὑπάγει εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ συσνήσῃ ζαχαροποιεῖον ἐκεῖ· ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε, καὶ ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ἐνουμφεύθη.

— Τότε λοιπὸν ἡ γυνὴ του δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἦναι χήρα, εἶπεν ὁ Δαρίγγλος μετὰ συγκινήσεως παραφόρου.

— Ὅρισατε, Κύριε, εἶπεν ὁ θυρωρός. Ἴδου ὁ Κ. Σαβινιανὸς, ὁ νέος αὐτός ὅστις διέρχεται διὰ τῆς αὐτῆς. Ὑπάγετε καὶ συμβιβασάτε τα μαζῇ του.

Ὁ Δαρίγγλος ἔσπευσεν ἀμέσως πρὸς τὸν νέον. — Μίαν μόνην λέξιν νὰ σὰς εἰπῶ, Κύριε. Σὰς ζητῶ συγγνώμην ἀν σὰς ἀπασχολῶ καὶ μίαν στιγμὴν... Γνωρίζετε τὸ πρᾶγμα τοῦτο;

Καὶ ἐξεδίπλωσε τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τὸ περικάλυμμα ὅπου τὸ εἶχεν ὡς μομιᾶν τετυλιγμένον.

Τότε ὁ νέος ἐξέσπασεν εἰς γέλωτα κεραυνοβόλον, καὶ λαβὼν τὸν Δαρίγγλον ἐκ τῆς χειρὸς, — Ἄ! Κύριε, τῷ εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐθυμίαν ἣν μ' ἐπροξενήσατε. Δὲν ὑπέθετον νὰ ἰδῶ ποτὲ πλέον τὸ ὑπόδημα τοῦτο. Τὸ εἶχον ἀφήσει εἰς τὴν ὄχθην τῆς νήσου Φιλῆς, ὡς ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀφῆκε τάφους δέκα πόδας μακροῦς εἰς τοῦ Ἰνδοῦ τὰς ὄχθας, ὅπως ἀσχολῆσῃ τὰς εἰκασίας τῶν περιηγητῶν. Ἐγὼ δὲν ἔχω τοὺς τρόπους ν' ἀφήσω τάφους, καὶ ἀρῆια ὑπόδημα... Ἐλθετε, Κύριε, ἔλθετε νὰ ἰδῆτε τὸ ὁμοίον του· τὸ ἐφύλαξα εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἔχω τὰ ὑπομνήματά μου.

Ὁ Δαρίγγλος συνάδευσε τὸν Σαβινιανὸν, καὶ εἶδε τῷ ὄντι τὸ ἄλλο ὑπόδημα διατηρούμενον ὑπὸ ὑάλιον. Ὁμοίωζον δὲ τὰ δύο ὡς δύο νεροῦ σταγόνες.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν ἐπίλογον ὅπως παρα-

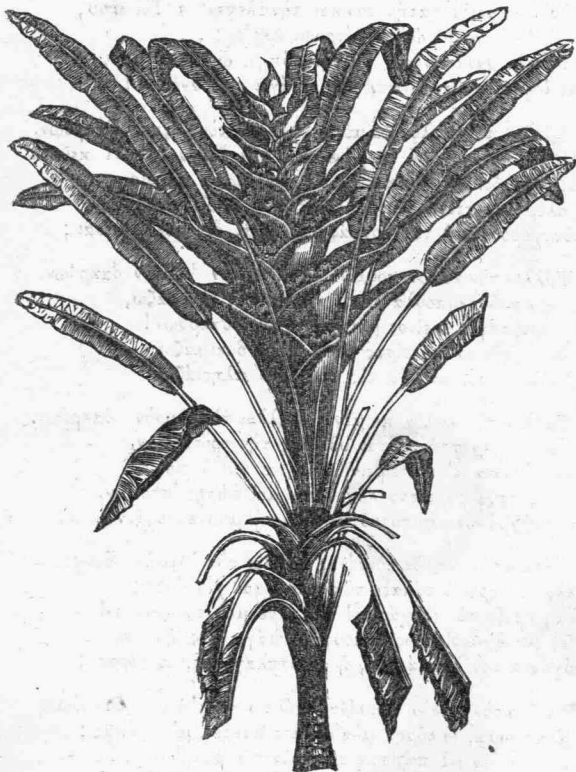
στήσωμεν τοῦ Δαριγγίου τὴν ἐκπλιξίν. Ὁ δυστυχὴς φυσιολόγος ζητεῖ ἤδη τρόπον νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν κοινωνικὴν θέσιν του, καὶ νὰ τὴν βαπτίσῃ μὲ εὐπρόσωπον ὄνομα·

Διότι ἐνουμφεύθη χήραν ἀνδρὸς μὴ ἀποθανόντος, καὶ τὴν ἐνουμφεύθη μόνον καὶ μόνον διότι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀπέθανε . . . Ὁ Δαριγγίος ἀπαντᾶται καθ' ἡμέραν εἰς τὸν περίπατον, ἔμφροντις, σύνουος, καὶ ὡς ζητῶν, ἀλλὰ μὴ εὐρίσκων τὴν λύσιν τοῦ οἰκιακοῦ του προβλήματος. Ὁ Κ. Δαριγγίος ἀποκατέστη εἰς Παρίσια, καὶ ζῆ ἔκει ἐντίμως ἐκ τῆς συντάξεως ἣν τὸ ἀγγλικὸν ταμεῖον δίδει εἰς τὴν γυναῖκά του, ὡς εἰς ἀπαρηγόρητον σύζυγον ἀνδρὸς φαγωθέντος ἐπὶ αἰγυπτιακοῦ ἐδάφους.

Ἐκ τούτου ἄς κρίνῃ πᾶς τις πόσον πρέπει νὰ πιστευθῶνται αἱ ἐφημερίδες ὅταν ὁμιλῶσι περὶ τοῦ κινδύνου τῶν λουτρῶν τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ποταμῶν. Καὶ οὐδεὶς ἄς διττάσῃ νὰ εὐθισθῇ ἠδονικῶς εἰς τὰ δροσερὰ κύματα μας, ὅταν ὁ ἥλιος ἀρχίσῃ νὰ πυρῶνῃ τὴν ἀτμοσφαιρὰν μας.

P.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ (Baum der Reisender.)

Εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀμερικῆς, ἔκει ὅπου ὁ πολιτισμὸς ἀκόμη δὲν ἠκοδόμησε ξενοδοχεῖα πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐπιπόνως ὁδοιπορούντων διὰ τῶν ἀπατήτων ἐκείνης ἐρήμων καὶ τῶν ἀβάτων δασῶν, ἔκει ἡ φύσις ἐφρόντισε νὰ τοὺς παρασκευάσῃ ξενοδοχεῖον δαψιλὲς καὶ ἀδάπανον. Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῶν Ἀμαζόνων καὶ εἰς τὴν νῆσον Μαδαγασκάρην, φυεταὶ δένδρον χαριέστατον, κοσμῶν τὰ μεγαλοπρεπέστατα τῶν μερῶν ἐκείνων δάση διὰ τῆς ζωηρότητος τῶν

φύλλων του, διὰ τῆς ωραιότητος τῶν ποικιλοχρῶν ἀνθῶν του, ὥστε καὶ ὠνομάσθη τὸ δένδρον τοῦτο ἡ Οὐρανία (Urania speciosa Amazonica.) Ὅταν ὁδοιπόρος, μὴ ἀπαντήσας ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καλύβην φιλοξένου Ἰνδοῦ, μὴ εὐρῶν ἴχνος θηρίου, ὅπως τραφῆ ἐκ τῆς θήρας του, κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, ὅταν ὁ ἥλιος τῶν τροπικῶν φλογίξῃ τὸν ἐγκέφαλόν του, τότε κεκοπιακῶς καὶ λιμόττων, κάθηται ὑπὸ τῆς ῥίζαν τῆς οὐρανίας, καὶ τὰ πλατέα τῆς φύλλα τῶ παρέχουσι σκιὰν δροσερὰν καὶ πυκνὴν· συλλέγει τινὰς τῶν καρπῶν τῆς, καὶ ἀπολαμβάνει τροφὴν εὐχολον καὶ γλυκεῖαν. Ἄν δὲ καὶ τῆς ἡμέρας ἡ θερμὴ ἐξήρανε τὸν οὐρανίσκόν του, καὶ σταγῶν ὕδατος δὲν εὐρίσκηται εἰς πολλὰς ὥρας περὶξ, κόπτει τινὰ τῶν κλαθοειδῶν παραφύλλων του, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀντλεῖ ὕδωρ καθαρώτερον καὶ δροσερώτερον ἀφ' ὅ,τι δύναται νὰ παρέξῃ ἡ διαυγεστάτη πηγὴ. Ἄν τέλος θέλῃ νὰ πῆξῃ τὴν καλύβην του ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων ἐκείνων σκιπῶν τῆς φύσεως, τῆς Οὐρανίας τὸ μὲν στέλεχος τῶ παρέχει στύλους ἀξιολόγους, τὰ δὲ φύλλα ξηραίνονμενα, ἀλεξίβροχον καὶ στερεὰν στέγην, καὶ ἂν τέλος εἰς πολυτέλειαν ἀφορῶν, θέλῃ νὰ ἐπιστρώσῃ ὀθῶνιον εἰς τὴν τράπεζάν του, αὐτὰ ταῦτα τὰ φύλλα χλωρὰ ὄντα, εἰσι πρὸς τοῦτο καταλληλότατα. Διὰ τὴν παντοίαν ταύτην εὐχρησίαν τοῦ ἀξιολόγου τούτου δένδρου, ἐπωνομάσθη αὐτὸ καὶ Δένδρον τῶν ὁδοιπόρων.

P.

Περὶ τοῦ καπνοῦ καὶ περὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὁδόντων.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ 16 αἰῶνος ὁ καπνὸς ἐκομίσθη εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὅταν οἱ Ἴσπανοὶ, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου προύχωρησαν τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εὗρον ἤδη τὸ φυτὸν τοῦτο ἐν χρήσει μεταξὺ τῶν κατοίκων. Μολταῦτα δὲν μετεχειρίζοντο αὐτὸν, εἰμὶ σπανίως καὶ μόνον ὡς ἰατρικὸν δραστήριον τοῦ θεραπεύειν ἀσθενείας τινὰς. Εἰς τινὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις, καὶ κυρίως ὅταν ἤθελον νὰ προεπίψωσι μέγατι συμβεβηκὸς οἱ ἱερεῖς, ἀνέπνεον τὸν καπνόν, ὅστις τοὺς ἐρόιπτεν εἰς πνευματικόν τινα ἐρεθισμόν, πρόσφορον εἰς τὸν σκοπὸν τῶν. Μετ' οὐ πολὺ ἡ συνήθεια αὕτη ἐξετάθη εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τοὺς νέους κατακτητὰς τῶν, καὶ ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ κατέστη σχεδὸν γενικὴ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ φυτοῦ τούτου εἰς Εὐρώπην ἀπήντησε μέγιστα προσκόμματα. Τῶντιν εἴτε διὰ τὸ ἀσύννηθες, εἴτε διὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ προπαρασκευὴν, ὁ καπνὸς ἐθεωρήθη κατ' ἀρχὰς ὡς φυτὸν κινδυνώδες, διὰ τὸν ἐρεθισμόν καὶ τὴν μέθην, τὴν ὅποιαν ἡ ἰδιότης του προὔξινει.

Ἰάκωβος ὁ Α'. Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, κατὰ τὸ 1604, καὶ ὁ Πάπας Οὐρβανὸς κατὰ τὸ 1624, ἐφάνησαν καταφερόμενοι βιαίως κατὰ τοῦ καπνοῦ, καὶ ἀπηγόρευσαν ἐπὶ αὐστηροτάταις ποιναῖς τὴν οἰκονομικὴν χρῆσίν του. Ἡ διάταξις αὕτη ἐξετάθη μετ' οὐ πολὺ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὴν Τουρκίαν, ὅπου ἠπέλιον μὲ ἀποκοπὴν τῆς βίως καὶ μάλιστα μὲ θάνατον ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον συλλεσθῆ μεταχειριζόμενοι αὐτὸ τὸ φυτὸν. Ἄλλ' ἡ αὐστηρότης τῶν νόμων, αἱ διακρίψεις τῶν φιλοσόφων, αἱ γνώμαι τῶν ἠθικολόγων,